

Ανθρώπινες ιστορίες...

«Εδώ, ο χρόνος κυλάει αργά»

Είναι σημαντικό να κάνεις πράγματα που σε βοηθούν να περάσεις το χρόνο σου ευχάριστα. Για τους έφηβους πρόσφυγες και μετανάστες, οι χειροτεχνίες αποτελούν ένα τρόπο διαφυγής.

Στα Κέντρα Φιλοξενίας προσφύγων και μεταναστών, ο χρόνος κυλάει αργά. Σχεδόν βασανιστικά. Η δραστηριοποίηση και η συνεργασία των προσφύγων σε θέματα που αφορούν την ίδια τους την κοινότητα είναι ζωτικής σημασίας, τόσο για τους ίδιους όσο και για τα υπόλοιπα μέλη της κοινότητας. Ιδιαίτερα για τους έφηβους, η καθημερινή ενασχόληση με διάφορες δραστηριότητες, όπως οι χειροτεχνίες, αποτελεί ένα τρόπο διαφυγής από την σκληρή πραγματικότητα.

Η Μαρία είναι πρόσφυγας από το Αφγανιστάν. Όπως και αρκετοί άλλοι, συνεργάζεται εθελοντικά με τον Ερυθρό Σταυρό και προσφέρει της υπηρεσίες της στο Κέντρο Φιλοξενίας που διαμένει. Διδάσκει σε έφηβους πρόσφυγες και μετανάστες χειροτεχνίες, μετατρέποντας απλά υλικά σε χρηστικά αντικείμενα ή σε μικρά έργα τέχνης.

Οι ώρες και οι μέρες στον καταυλισμό φαίνονται ατελείωτες. Οι πρόσφυγες περιμένουν την απάντηση των Αρχών, που θα τους επιτρέψει να ξεκινήσουν το επόμενο ταξίδι τους για την ευρωπαϊκή χώρα που επιθυμούν και να επανενωθούν με τις οικογένειές τους. Η νεαρή γυναίκα περιμένει με αγωνία την ώρα που, μαζί με το τρίχρονο παιδί της, θα φθάσουν στην Αυστρία, όπου βρίσκεται ο σύζυγός της. «Είναι πολύ σημαντικό να έχεις να κάνεις κάτι δημιουργικό και να μη βαριέσαι,

ούτε να κοιμάσαι όλη μέρα. Κάνει καλό στην ψυχολογία σου», λέει η ίδια. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος των δράσεων ψυχοκοινωνικής στήριξης που υλοποιούνται από τον Ερυθρό Σταυρό, με τη χρηματοδότηση της Υπηρεσίας Ανθρωπιστικής Βοήθειας και Πολιτικής Προστασίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (ECHO).

Η 22χρονη Μαρία εργαζόταν ως σχεδιάστρια μόδας. Ο δρόμος της προσφυγιάς την οδήγησε στο Κέντρο Φιλοξενίας στον Σκαραμαγκά, μακριά από τη δουλειά που αγαπούσε. «Πάντα μου άρεσε να φτιάχνω διάφορα πράγματα. Έτσι, άρχισα μόνη μου να δοκιμάζω κατασκευές, όπως μικρά χαλιά,

πίνακες πορτατίφ, κούκλες, από ό,τι υλικά έβρισκα πρόχειρα. Στην αρχή, όταν έφθασα εδώ, δεν είχαμε τίποτα να κάνουμε. Κανένας οργανισμός δεν είχε δραστηριότητες για μας. Οι άνθρωποι του Ερυθρού Σταυρού ήρθαν σε κάθε караβάνι και μας ρώτησαν αν κάποιος είχε ικανότητες ή γνώσεις που θα μπορούσε να διδάξει στους υπόλοιπους, ώστε να οργανώσουμε εμείς οι ίδιοι δραστηριότητες για τα υπόλοιπα μέλη της κοινότητας. Έτσι, ξεκίνησα δύο φορές την εβδομάδα να διδάσκω χειροτεχνίες. Νιώθω πολύ χαρούμενη που μπορώ να βοηθώ άλλους ανθρώπους μέσα στην ίδια μου την κοινότητα και ιδιαίτερα τα νέα παιδιά, που τους αρέσει να ασχολούνται με διάφορα πράγματα και να δημιουργούν. Όταν έχεις να απασχοληθείς με κάτι ξεχνιέσαι, έστω και για λίγο, και ο χρόνος περνάει πιο γρήγορα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για όλους μας».

της Ειρήνης Μπουδρονικόλα

Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας
Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού